

беше закрыта от една златовезана завеса, искряща в многобройните отражения на рубините, зафирите и смарагдите.

Великият логотет извести за идването на венгерския пратеник, който седна на едно ниско кресло срещу източната абсида.

Изведнъж всички се поклониха дълбоко и почитателно.

Иваница вдигна очудено глава. Горѐ, в галерията, се беше появила ~~една~~ ^{разноцветни} пъстра и блестяща жива мозайка: жени в ^{загърнати в} туники, везани от златни ^и ^{карици от ситозелни камъни} и сребърни нишки, и бели мантии, закопчани на рамото с златна халка. По ръцете и по вратовете им припламваха ^{като} ^{прозрачни} ~~красни~~ ^{елизи} камъни, талията им обвиваше сърмен пояс, от високите проломи на главите им се спущаха ^{средни} ~~тънки~~ ^{елизи} прозрачни була. По средата между тях стоеше, нагиздена и неподвижна като икона, ^{елизи} ~~една~~ руса девойка с пурпурнотеменужена мантия, везана с злато, ~~и елизи~~, От двете страни на ушите и се спускаха по три реда едри бисери.

- Кое е това момиче? - попита Иваница.

- Говори по-тихо! - предупреди Теофил шепнешком и добави със страхопочитание: - това е Августата.

Българинът го изгледа безкрайно очуден.

- Но тя е цяло дете...

- Когато крал Бела даде дъщеря си Маргарита на василевса, тя беше на девет години. Сега е на дванадесет. Но това у нас няма значение. По-важен беше съюза с венгрите.

Внезапно дълбока вълнуваща тишина зали Хризотрикрилиума. С бързо ^и ~~две~~ движение великият примикюр дръпна искрящата завеса и пред смирено навелите се сановници се показа всемогъщия василевс Исак II Ангел, поседнал върху златния си трон като безплатно изваяние. Двете му ръце почиваха върху дръжките на стола, неподвижни и морни от тежестта на скъпоценностите, които лежаха върху тях. Кръглите му изпъкнали очи обиколиха с безстрастна студени-на ниско сведените гърбове и се спряха върху единствената ^{изправена} ~~права~~